

Engin Erkiner: 19 Mart 2011 tarihli Taraf Gazetesi'nde Halil Berktaý'ın yukarıdaki başlığı taşıyan bir yazısı yayımlandı.

Yazımın amacı, bu yazıya cevap vermek değildir. Amaç, Berktaý'ın yazısındaki "anahtar cümleler" denilebilecek ilk üç cümlesinden hareketle, konuya farklı bir yönden yaklaşmaya çalışmaktır.

Berktaý'ın yazısı şu cümlelerle başlıyor:

"PKK'nın bir yanda AKP ve diğer yanda Taraf'a yönelik tepkileri, bazı motifleri minik Türk 'sol' çevrelerinden ödünç alsa da, esas olarak farklı. PKK bunlarla karşılaştırılması imkansız derecede güçlü ve ciddi bir örgüt. Sorunları, empotans kıskançlığından çok, varlığının en kritik noktasında, siyasi rekabet ve alternatif korkusundan kaynaklanıyor."

Yazının geri kalanının bu cümlelerin açılımı olduğu söylenebilir: Taraf'ın Kürt sorununu ülkenin en önemli sorunu olarak görmesi, faili meçhullerin, Jitem cinayetlerinin ve toplu mezarların üzerine gitmesi; bunları yaparken de silahlı mücadeleyi kutsallaştırmaması ve PKK'yı (Berktaý bu adı kullandığı için ben de aynısını kullanıyorum) de açık olarak eleştirmesi...

Amacım bunların üzerinde durmak da değildir.

Konuya farklı bir yönden yaklaşmaya çalışacağım:

AKP'nin açılım politikasının ilk günlerinde ROJ TV'de katıldığım Medya Kritik programında öz olarak şunları söylemişim:

Devlet ve hükümet bugüne kadar Kürt halkını cepheden karşısına aldı ve basit taleplerini bile dikkate almayı reddetti. Bu yolun sonuna geldiklerini ve böyle devam ederek kazanamayacaklarını gördüler.

Bu tür durumlarda şöyle bir yol izlenir: karşınızdakinin taleplerinin bir bölümünü tanıyın ve onları kendi politikanızın parçası haline getirirsiniz. Başka bir deyişle, kendi "çözüm modeli"nizin içine monte eder ve bu çözümü de karşı tarafa dayatırsınız.

Daha ileri talepleri engellemenin en iyi yolu, taleplerin bir bölümünü tanımak ve onları da içeren başka bir çözüm modeli sunmaktır.

Bu teori benim icadım değildir. Değişik ülkelerdeki kitlesel silahlı mücadele örgütleriyle devlet ve hükümet arasındaki görüşmelerde, başlangıçta, bir tarafın yaklaşımı yaklaşık olarak böyledir.

Ülke ve örgüt adlarını dikkate almadan çeşitlilik içindeki ortak çizgiyi bulmaya çalışırsanız, bu sonuca ulaşırsınız.

Bu politikanın asıl amacı, karşı tarafı zayıflatmaktır.

PKK, Kürt halkının önemli bir bölümünün temsilcisidir ve doğrudan karşıya alınarak zayıflatılmayacağı anlaşılmıştır. Bu nedenle farklı bir yaklaşımın denenmesi gereklidir.

Karşı taraf nasıl zayıflatılabilir?

Bunun birbiriyle yakından ilgili iki yolu vardır:

Birincisi: Bu taraf (devlet ve AKP) güçlenir.

İkincisi: karşı taraf (PKK) zayıflar ya da zayıflatılır.

Bunun da yine birbiriyle ilgili iki yolu vardır:

1. Askeri darbelerle karşı tarafın gücünü zayıflatmak.

2. Karşı tarafı bölerek zayıflatmak.

Burada ilk madde ikincil (askeri başarı elde edilebilseydi, bunca yıldır buna ulaşılması gerekirdi), ikinci madde esastır.

Bu esasın içeriği, Kürt halkı içinde PKK'ye seçenek yaratılmasıdır.

Bu seçenek, hükümetin de artık kabul ettiği ve kendi çözüm anlayışına monte ettiği taleplerle birlikte, daha ileri taleplerin önünü kesmek ve hükümetin çözüm modelini Kürt halkına kabul ettirmek amacıyla kullanılacaktır.

Taraf Gazetesi, başlangıçtan itibaren, bu seçeneğin oluşturulmasının en önemli bileşeni olmuştur.

(Dini seçenek, Hizbullah ve Muntazaf konusu üzerinde Taraf ile ilişkisi olmadığı için durmuyorum.)

Taraf'ın bir dönem Kürt halkı içinde geniş sayılabilecek bir okur kitlesine sahip olduğu, yayın politikasıyla etkili olduğu doğrudur.

Bu etki, o güne kadar izlenen resmi söylemden uzaklaşarak ve Kürt halkı için kanayan yara olan sorunlara değinilerek sağlanmıştır.

PKK'lilere "bölücü", Öcalan'a "terörist başı" diye hitap ederek hiçbir hedefe ulaşamazsınız. Söylem değişikliğine ek olarak faili meçhullere ve ordu içindeki karanlık olayları deşifre etmeye de yönelmek gerekir.

Taraf yayın politikasıyla bunları yapmıştır.

Ne ki, burada başka ülkelerde uygulaması sık görülen başka bir teori gündeme gelir: Çarpıtmak ve konuyu saptırmak ancak gerçeğin bir bölümü üzerinde şekillendiğinde başarılı olabilir. Eski söylemle ya da toptan inkarla başarı kazanmak mümkün değildir.

Karşınızdakini muhatap alacaksınız, diyalog içine gireceksiniz, taleplerinin bir bölümünü kabul ederek onları kendi modelinize monte edecek ve bu modeli de dayatacaksınız...

Muhatap almak, karşı tarafı daha iyi tanımak ve bölünebileceği yerleri daha iyi saptamak içindir.

Yakın tarihte bu politikanın iyi bir örneği, Federal Almanya Cumhuriyeti'nin Demokratik Almanya Cumhuriyeti'ne yönelik politikasındaki değişimde görülür.

Cepheden mücadele ile sonuç alınamayacağını gören FAC yetkilileri, bunun yerine, karşı tarafı tanıma, diyalog geliştirme ve bu süreç içinde onun içindeki bir kesimi kendi yanına almaya çalışma yolunu seçmişler ve başarılı da olmuşlardır.

Bu nedenle, "artık bizi muhatap alıyorlar"dan ötesini görmeyenlere ancak "çok safsınız" denilir.

Burada, parantez açarak, AKP'nin ülkenin en modern politika yapan partisi olduğunu belirtmek gerekir. AKP, başka ülkelerden öğrenme konusunda ana muhalefet partisi CHP'den oldukça ileridedir.

AKP ve Taraf'ın diğer "modern" yöntemlerinden bir örnek daha vereyim:

PKK de, BDP de, ilgili değişik Kürt örgütleri de faaliyetleri içinde hata yaparlar.

Hataya yaklaşımda bir yöntem, hatayı eleştirip geçmek iken; bir başka yöntem, ABD başkanlık seçimlerinde kullanılır: hatayı sürekli işlemek, sistematikleştirmek ve hayatın başka alanlarıyla bütünleyerek sürekli önde tutmak...

Taraf'ın PKK'yi eleştirirken uyguladığı yöntem budur.

AKP ve Taraf ile birlikte bu ülkede yıllardan beri sürdürülen aptalca psikolojik savaşın yerini, modern psikolojik savaş almıştır.

Buradan "Türkiye partisi olamayan" ya da bu konuda yeterince hızlı ilerleyemeyen BDP konusuna geçebiliriz.

BDP, "Kürt milliyetçiliği dar perspektifini aşamaması" nedeniyle mi, yoksa Kürt halkı üzerinde kıran kırana süren etkileme savaşı nedeniyle mi Türkiye partisi olmakta ağır kalıyor?

Kuzey Kürdistan'da iki parti var: AKP ve BDP. İki partinin de kesinlikle kopmayacak yandaşları bulunmakla birlikte, Kürt halkının küçük olmayan bir bölümü farklı kanallardan etkilenmeye daha fazla açıktır.

Bu kitleyi etkileme konusunda kıyasıya bir mücadele sürüyor.

BDP'nin çok sayıda yönetici ve üyesinin tutuklanmasının gerçek amacı, kitleyi etkileme savaşında AKP'yi öncelikli konuma getirmektir.

Bir başka önemli konu, gerillanın varlığıdır.

“Silahlı mücadelenin bittiğini ilan edin, gerillayı dağıtın“ deniliyor. Gerekçe, şiddetin çözüm yolu olmadığından gerçekten kabul edildiğinin gösterilmesidir.

Mesele hiç de bu kadar basit değildir.

Devlet ve hükümetin başa çıkamadığını kabul ettiği tek güç gerilladır.

Önceki yazılardan birisinde de belirttiğim gibi, ateşkes sadece dağda vardır. Gerilla ile ordu arasında vardır. Kentlerde ateşkes yoktur. Bu nedenle de ateşkesin coğrafi alan olarak daha geniş tanımlanması gereklidir.

AKP, kendisini güçlü hissettiği alanlarda polisi ve yargıyı kullanmakta, durmadan saldırmakta ve karşısındaki baş edemediği gücün de dağıtılmasını istemektedir.

Gerekçe, “şiddete dayanmayan çözüm konusunda samimiyet gösterilmesi“dir.

Taraf yazarlarının konuların arkasını bilmeyecek kadar bilgisiz ve saf olduklarına inanmıyorum.

Modern psikolojik savaş seçim tarihi yaklaştıkça yoğunlaşacaktır.

Bu savaşın tipik yöntemlerinden bir tanesini yaşamaya başladık:

Karşı tarafa hata yaptır ve bunu kullan, yeniden hata yaptır ve kullan; giderek bunaltıcı

bir baskı kur...

Bu baskı, karşı tarafın hareket tarzının giderek senin tarafından belirlenmesini getirir.

Bu uygulamanın ana bileşeni medyadır. Tıpkı Berlusconi ve Sarkozy'nin yaptığı gibi...

Bilgi sosyolojisinin ana konularından birisi olan, "üretilen gerçek" konusuna da dikkat çekmek gerekir.

Önemli olan gerçeğin ne olduğu değil, gerçek olarak neyin sunulduğudur ve bunun da asıl aracı medyadır.

AKP'nin ve medyanın bu konuda hakkının teslim edilmesi gerekir.

Aynı yöntemleri daha incelikli kullanan Taraf'ın da hakkını teslim edelim...

AKP'nin baştan beri politikası ortak çözüm aramak değil, kendi çözümünü dayatmaktır. Olayları ve Taraf dahil değişik medya organlarının yorumlarını bu çerçevede içinde okursanız, her hamlenin bu "çözüm"ün dayatılması için kullanılan değişik yollar çerçevesinde değerlendirilebileceğini görmek zor olmaz.

Bu konuda daha uzun yazılabilir, ama sürekli gündeme gelecek bir konu olduğu için yazıyı daha fazla uzatmak istemiyorum.

Bizlere düşen, yıllardan beri alıştığımız, zihnimizi işgal eden ilkel psikolojik savaş yöntemlerinin ağırlığından kurtulmak ve "modern" yöntemleri kavramaya çalışmaktır.

Not: Fırat Haber Ajansı'nda da yazı ilk kez yayımlandığında bir harf yanlışıyla AKP kelimelerinden bir tanesi TKP olarak çıkmıştı. Haber verdim düzeltildi. Daha sonra düzeltmeden aynı yanlış buraya da taşımışım. Bir okurun uyarısı üzerine üzeltildi.